

[Arne Bjerregaard]

dilemma. De er i alt fald ikke med til at løse noget som helst problem. Men – og her er atter et men – jeg er klar over, at der hos os politikere og i den brede befolkning på nuværende tidspunkt ikke er så megen fællesfølelse eller så megen vilje til forståelse af de grundlæggende problemer, at det er muligt at tage den udfordring op, som nu ligger klart og tydeligt i valgets muligheder. At skulle vælge noget nyt er altid ubehageligt, havde jeg nær sagt med en Søren Kierkegaardsk problemstilling. Fra kristeligt folkepartis side erkender vi, at der i dette ting og i samfundet ikke er nogen mulighed for, at man vil vælge den rigtige vej, fremtidens, den langsigtede vej. Så må man gå foreløbighedens vej med al dens mangel på konsekvens, med al dens mangel på retfærdighed, med al dens mangel på fællesskabsvilje, for dog økonomisk at kunne overleve med anstændigheden i behold, såvel over for fortiden som over for fremtiden.

Vil man betræde denne foreløbighedens vej – og det er sådan set det, jeg har hørt indtil nu i dag i dette ting – må man simpelt hen sige, at vi fuldstændig må sætte bom for den offentlige sektors udvikling, hvis det ikke kommer erhvervslivet til gode, og vi må lade erhvervslivet, herunder industrien, rent ud sagt køre i olie i en vis tidsperiode.

Jeg skal da gerne sige til industriministeren og til andre, hvorledes vi mener det kan gøres. Uden hensyntagen til det retfærdige og uden hensyntagen til fordelingspolitik osv. i samfundet kan det gøres ved:

1) En rentepolitik, der i langt højere grad favoriserer erhvervsinvesteringerne.

2) En betydelig udvidelse af afskrivningsmulighederne for ejendomme, og for maskiner og inventar en afskrivningsmulighed op til 100 pct.

3) En væsentlig udbygning af hensyn til det mindre erhvervsliv af den eksisterende konsulentordning.

4) Opbygning af rådgivningskontorer, der hurtigt og effektivt kan give alle, der ønsker at starte eller som lige har startet virksomhed, oplysning om enhver lovgivning, virksomheden kan drage nytte af, samt sørge for det nødvendige arbejde med udfyldelse af skemaer osv. og indhente de nødvendige oplysninger og sørge for at give oplysninger om

de restriktioner, som virksomheden må indordne sig under.

5) Udbyttebegrænsningen ophæves totalt.

6) Virksomhederne fritages for at betale løn på sygedage, og indførelse af en karensdag bør nøje overvejes.

7) Dobbeltbeskatningen ophæves øjeblikkelig.

8) Retten til tilbageførsel og fremførsel af overskud og underskud udvides meget.

9) Nævnte lovgivning bør fastholdes for en periode af mindst 5 år.

Vil man vort erhvervsliv det godt, må man gennemføre dette. Jeg må her sige, at det sidste punkt, at det skal vare i 5 år, kan jeg i hvert fald ikke politisk garantere for nogen mulighed af, og jeg kan heller ikke se, hvordan man i dette ting skulle kunne fastholde det i 5 år.

Lad mig lige sige til slut, at gennemførelsen af disse punkter måske vil virke ensidigt, men det vil føre til øget investering, øget produktion, øget beskæftigelse, og ønsker man det, må man midlertidigt totalt forlade fordelingspolitikken i samfundet. Den må man begynde at realisere bagefter. For mig at se er det en industripolitik, der basker, og én, der i fremtiden kan løse vores økonomiske problemer. Men lad mig også sige, som jeg sagde i indledningen, at det har ikke en pind med retfærdighed at gøre.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 12.01

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges.

Alfred Hansen (DR):

Tak til ministeren for redegørelsen, som indeholder nogle ganske nyttige og særdeles kontante oplysninger. Hvad man derimod ikke har fået en fornemmelse af, er, hvad der er regeringens erhvervspolitik, hvis den overhovedet har en sådan. Men det er måske det, ministeren stiller i udsigt skal åbenbares for den undrende befolkning senere på året.